

19 maart 2002

NR. 4. (01/16) OPZEGGING VAN TOELATINGSOVEREENKOMST VAN MEDISCH SPECIALIST IN VERBAND MET FUSIE. VASTSTELLING VAN VERGOEDING NAAR BILLIJKHEID.

Wat de vergoeding ter compensatie van het verlies van de mogelijkheid tot praktijkoverdracht betreft acht het Scheidsgerecht het redelijk dat deze wordt bepaald op een bedrag van NLG 322.000,-. Verweersters hebben erkend dat dit bedrag naar de gebruikelijke maatstaven juist is. De omstandigheid dat eiser thans in een kliniek binnen het adherentiegebied van de ziekenhuizen van verweersters werkzaam is, acht het Scheidsgerecht onvoldoende reden om de hoogte van de vergoeding aan te passen. In de eerste plaats is niet duidelijk voor hoe lang eiser in deze kliniek werkzaam zal blijven en evenmin is voldoende duidelijk in hoeverre hij daarmee met de in de ziekenhuizen gevoerde praktijken in concurrentie treedt. De praktijk in deze kliniek kan niet gelijk gesteld worden aan de praktijk in een algemeen ziekenhuis. In de tweede plaats acht het Scheidsgerecht het in de gegeven omstandigheden - eiser vertrekt onvrijwillig en kan niet onderhandelen over de voorwaarden van overdracht van zijn praktijk aan een ander - redelijk dat de vergoeding wordt betaald zonder dat daaraan verdere beperkingen of andere bedingen verbonden zijn, derhalve als bedrag ineens zonder voorwaarden. Aangetekend wordt dat daarbij ervan wordt uitgegaan dat eiser afziet van iedere andere aanspraak op vergoeding ter zake van de overdracht van zijn praktijk.

Wat betreft de vergoeding van inkomen wordt uitgegaan van een periode van een half jaar waarin eiser de gelegenheid heeft elders werk te vinden. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat dit in het algemeen een redelijke termijn is voor overbrugging.

(Vervolg op arbitraal vonnis van 26 november 2002, Nr. 15)

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 01/16

Arbitraal vonnis in de zaak van:

A,
wonende te Z,
eiser,
gemachtigde: mr. F.W.G. Ambagtsheer

tegen

- 1. De stichting B**,
gevestigd te Y,
- 2. De stichting C**,
gevestigd te Z,
- 3. De stichting D**,
gevestigd te Y,
- 4. De stichting E**,
gevestigd te X,

verweersters,
gemachtigde: mr. J.H. Hubben

1 De voortzetting van de procedure

Het Scheidsgerecht verwijst naar zijn vonnis van 26 november 2001. Eiser heeft een nadere memorie genomen waarin hij zijn standpunt ter zake van de hem door verweersters te betalen vergoeding heeft uiteengezet.

Verweersters hebben bij nadere memorie daarop geantwoord. Eiser heeft vervolgens een “nadere schriftelijke uitleg” met datum 7 februari 2002 ingediend, waarop verweersters op 22 februari 2002 schriftelijk hebben gereageerd.

2 De verdere beoordeling van het geschil

- 2.1 Het Scheidsgerecht heeft in rechtsoverweging 4.10 van voormeld vonnis overwogen dat aan eiser een vergoeding naar billijkheid toekomt in verband met de gevolgen van de beëindiging van zijn toelating tot het ziekenhuis C. Daarbij dient ook rekening gehouden te worden met het eventueel verlies van zijn mogelijkheid een vergoeding te bedingen voor de overdracht van zijn praktijk.
- 2.2 Eiser heeft gesteld dat het gemiddelde van zijn maatschapsaandeel in de afgelopen drie jaar NLG 322.000,- heeft bedragen en hij acht het redelijk als dit bedrag aan hem wordt vergoed ter compensatie van het verlies van zijn mogelijkheid een vergoeding te bedingen voor de overdracht van zijn praktijk. Verweersters hebben de juistheid van dit bedrag op zichzelf erkend, doch zij hebben aangevoerd dat eiser zijn werk als chirurg feitelijk heeft voortgezet in een kliniek binnen het adherentiegebied van het ziekenhuis en dat hij na 6 december 2001 gedurende ten minste vier dagdelen spreekuur houdt. Verweersters verbinden daaraan de conclusie dat slechts in beperkte mate sprake kan zijn van de overdracht van een praktijk. Zij achtten daarom aanvankelijk een vergoeding van ten hoogste NLG 200.000,- aanvaardbaar. Dit aanbod hebben zij vervolgens verlaagd tot een bedrag van €73.058,61 (NLG 161.000,-), omdat gebleken is dat eiser in de privé-kliniek twee dagdelen OK-ruimte ter beschikking heeft.
- 2.3 Eiser heeft voorts aangevoerd dat hem daarnaast een vergoeding dient te worden betaald ten bedrage van zijn gemiddelde praktijkinkomen over een jaar. Als factoren ter bepaling van deze vergoeding heeft hij genoemd (a) dat het ten minste een jaar zal duren voordat hij elders een positie heeft gevonden, (b) dat aan zijn reputatie afbreuk is gedaan en (c) dat hij waarschijnlijk in loondienst werkzaam zal zijn. Verweersters hebben de juistheid van deze factoren bestreden. Zij hebben gesteld dat er een aanzienlijke vraag is naar chirurgen (ongeveer 50 vacatures) en dat het in de meeste gevallen niet gaat om een positie van chirurg in loondienst. Zij hebben ten slotte erop gewezen dat eiser het aan zijn eigen opstelling heeft te wijten als het voor hem moeilijker is geworden elders als chirurg een positie te verwerven.
- 2.4 Eiser heeft ten slotte nog aangevoerd dat rekening moet worden gehouden met aanzienlijke kosten van rechtsbijstand. Hij is van mening dat deze kosten in het bijzonder zijn veroorzaakt door de opstelling van verweersters die hebben nagelaten te kiezen voor een bemiddelingstraject. Verweersters hebben dit standpunt bestreden. Zij achten het aantal uren van 206,31 exorbitant en zij wijzen erop dat eiser niet heeft willen meewerken aan een vertrekregeling terwijl de kosten ook hoog zijn opgelopen door het voeren van nodeloze procedures in kort geding.
- 2.5 Het Scheidsgerecht oordeelt als volgt.
- (i) Wat de hiervoor in 2.2 bedoelde vergoeding betreft acht het Scheidsgerecht het redelijk dat deze wordt bepaald op een bedrag van NLG 322.000,-. Verweersters hebben erkend dat dit bedrag naar de gebruikelijke maatstaven juist is. De omstandigheid dat eiser thans in een kliniek binnen het adherentiegebied van de ziekenhuizen van verweersters werkzaam is, acht het Scheidsgerecht onvoldoende reden om de hoogte van de vergoeding aan te passen. In de eerste plaats is niet duidelijk voor hoe lang eiser in deze kliniek werkzaam zal blijven en evenmin is voldoende duidelijk in hoeverre hij daarmee met de in de ziekenhuizen gevoerde praktijken in concurrentie treedt. De praktijk in deze kliniek kan niet gelijk gesteld worden aan de praktijk in een algemeen ziekenhuis. In de tweede plaats acht het Scheidsgerecht het in de gegeven omstandigheden - eiser vertrekt onvrijwillig en kan niet onderhandelen over de voorwaarden van overdracht van zijn praktijk aan een ander - redelijk dat de vergoeding wordt betaald zonder dat daaraan verdere beperkingen of andere bedingen verbonden zijn, derhalve als bedrag ineens zonder voorwaarden. Aangetekend wordt dat daarbij ervan wordt uitgegaan dat eiser afziet van iedere andere aanspraak op vergoeding ter zake van de overdracht van zijn praktijk.

- (ii) Wat de hiervoor in 2.3 bedoelde vergoeding betreft deelt het Scheidsgerecht het standpunt van verweersters. Uitgegaan wordt van een periode van een half jaar waarin eiser de gelegenheid heeft elders werk te vinden. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat dit in het algemeen een redelijke termijn is voor overbrugging. Verweersters behoeven slechts in die mate bij te dragen in het opvangen van de gevolgen van de beëindiging die voor het overige voor risico van eiser dienen te komen. De vergoeding wordt daarom naar billijkheid bepaald op een bedrag van NLG 161.000,-.
- (iii) Aan eiser wordt in redelijkheid een vergoeding toegekend van €4.537,80 in verband met de kosten van rechtsbijstand. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat eiser deels in het ongelijk gesteld is en dat een gedeelte van de door hem vermelde kosten niet aan verweersters kunnen worden toegerekend. Ten slotte zal worden bepaald dat de kosten van het Scheidsgerecht voor rekening komen van beide partijen, ieder voor de helft.

3 De beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale vonnis:

- 3.1 Verweersters dienen aan eiser een bedrag van NLG 322.000,- (€146.117,-) te betalen ter zake van het verlies van de mogelijkheid van overdracht van diens praktijk;
- 3.2 Verweersters dienen voorts aan eiser te betalen een bedrag van NLG 161.000,- (€73.059,-) als vergoeding naar billijkheid in verband met de beëindiging van de toelatingsovereenkomst per 6 december 2001;
- 3.3 Verweersters dienen met een bedrag van €4.538,- bij te dragen in de kosten van rechtsbijstand van eiser
- 3.4 De voormelde bedragen moet worden voldaan binnen 14 dagen na de datum van dit vonnis op een door eiser aan te wijzen rekening;
- 3.5 De kosten van het Scheidsgerecht, begroot op een bedrag van €4.486,- komen voor rekening van beide partijen ieder voor de helft en zullen worden verhaald op het door eiser gestorte depot, zodat verweersters te dier zake aan eiser dienen te betalen een bedrag van €2.243,-. Ieder van partijen moet voor het overige de eigen kosten dragen.
- 3.6 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 19 maart 2002 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, mr. R.P.D. Kievit en dr. C.J. Brenkman, leden, met bijstand van mevrouw mr. A.T.B. de Vries, griffier.